

Arrest

nr. 224 168 van 22 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JANS, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 maart 2017 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten,

naam : O. (...)

voornaam: J. (...)
geboortedatum : (...).1996
geboorteplaats : Zerani
nationaliteit: Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

Op 24 maart 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt "kosten als naar recht", wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij volgende exceptie van onontvankelijkheid aan:

"De verwerende partij heeft de eer de exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op te werpen, gericht tegen het aan verzoekende partij ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft namelijk artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen onderlijning) Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dus geen nut opleveren. Daarenboven weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. Verzoekende partij heeft overigens een beroep met volle rechtsmacht ingediend tegen de beslissing van het CGVS. Hierdoor heeft zij in toepassing van artikel 111 van het KB van 8 oktober 1981 recht op een bijlage 35. De huidige bestreden beslissing is bijgevolg op dit moment

niet uitvoerbaar. De grief heeft betrekking op de uitvoering van het bevel en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (R.v.V., nr. 75.555, 21.02.2012). Daarenboven stelt artikel 75 van het KB van 8 oktober 1981 wat volgt:

" § 1.- Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen. (...) " De eenvoudige lectuur van dit rechtsartikel volstaat om de rechtmatigheid van de bestreden maatregel te bevestigen. Het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder bijlage 13quinquies, is een bij wet voorgeschreven maatregel in het kader van de asielaanvraag. Vermits verzoekende partij klaarblijkelijk een schorsend beroep indiende tegen de beslissing van het CGVS, zal de asielaanvraag nog onderzocht worden door de RVV. De bestreden beslissing zal dan uiteraard pas uitwerking krijgen indien de asielaanvraag ongunstig wordt afgesloten. Langs de andere kant is het zo dat indien er alsnog beslist wordt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingen- en / of subsidiaire beschermingsstatus het bevel om het grondgebied te verlaten overruled wordt door deze positieve beslissing en dus geen uitwerking kan en zal krijgen. Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep niet ontvankelijk is, bij gebrek aan belang. Enkel indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan verwerende partij op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. In casu toont verzoekende partij, zoals hieronder beschreven, evenwel geen schending aan van enige hogere rechtsnorm. "

3.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van een bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...) "

De overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1014, nr. 1057).

Het gebruik van het woord *“moet”* in voormeld artikel 7, eerste lid sluit echter niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt.

In de eerste plaats moet vastgesteld worden dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. De gemachtigde moet zich zodoende, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook ervan vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag onder meer geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Daarnaast moet benadrukt worden dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zelf – dat in algemene bewoordingen verwijst naar *“een beslissing tot verwijdering”* – noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel *“moet”* worden afgegeven (met name onder 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel *“kan”* worden afgegeven (met name onder 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9° en 10°). Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Ten slotte wordt erop gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot het bestreden bevel aanleiding heeft gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Zodoende kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde in de gevallen voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° slechts over een zuiver gebonden bevoegdheid beschikt, die elke discretionaire appreciatie uitsluit (cf. RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444), ook al is de appreciatie in voormelde gevallen niet zo ruim als in de overige in artikel 7, eerste lid voorziene gevallen.

Het betoog van de verwerende partij gesteund op een gebonden bevoegdheid onder artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat in geval van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de vreemdelingenwet geen sprake is van een zuiver gebonden bevoegdheid.

Gelet op het voorgaande, wordt de exceptie van de verwerende partij verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"Principes

De artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laten gelden dat:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

De motiveringsverplichting vereist tevens dat een zorgvuldig onderzoek wordt gedaan naar de feiten en belangen, rekening houdende met alle elementen, teneinde tot een deugdelijke en afdoende gemotiveerde besluitvorming te komen.

Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt het verbod op foltering:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in een land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74. EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU) vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78. EHRM 28 februari 2008. Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine. RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Toepassing in onderhavig geval

Verzoeker werd reeds het slachtoffer van mishandelingen en vervolgingen door de taliban in zijn land van herkomst. Hij werd al meegenomen en vastgehouden, net als zijn broer (zie feiten).

Deze problemen hebben verzoeker ertoe aangezet zijn land van herkomst te verlaten en bij een terugkeer loopt verzoeker het risico om opnieuw slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen of folteringen. Verzoeker loopt het risico op persoonlijke vervolging.

Naast deze persoonlijk vervolging en de risico's daaraan verbonden voor verzoeker, kan men oordelen dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en meer specifiek de regio waar verzoeker vandaan komt van die aard is dat het niet verantwoord is om mensen terug te sturen.

De Belgische autoriteiten willen verzoeker terugsturen naar Afghanistan terwijl de veiligheidssituatie aldaar ronduit gevaarlijk is.

Zo wordt het volgende weergegeven over de veiligheidssituatie in Afghanistan in het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 (p. 14-16):

"The conflict is increasingly affecting all parts of the country. Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change. Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks, including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings, and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons. There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas. AGEs continue to carry out high-profile attacks in Kabul and other cities, and to expand their reach in rural or less populated areas.

Concerns have been expressed about the ANSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan.

(...) It should however be noted that while the total number of civilian casualties and the number of security incidents are important indicators of the intensity of the ongoing conflict in Afghanistan, they represent only one aspect of the direct impact of conflict-related violence on civilians. For an accurate understanding of the full impact of the conflict on the civilian population, consequences of violence that are more long-term and indirect must also be taken into account, including the impact of the conflict on the human rights situation and the extent to which the conflict impedes the ability of the State to protect human rights."

Het World Report 2017 van Human Rights Watch¹ omschrijft de veiligheidssituatie in Afghanistan (en meer specifiek de oostelijke provincies van Afghanistan) als volgt:

"As fighting continued between Taliban and government forces in Afghanistan in 2016, thousands of civilians were killed and injured in insurgent suicide and IED attacks. The Taliban claimed responsibility for many of these, but groups affiliating themselves with the Islamic State (also known as ISIS) claimed several particularly deadly attacks in Kabul.

The Afghan government continued to expand its use of illegal militias, some of which were responsible for killings and assaults on civilians. Afghan National Security Forces (ANSF) were also responsible for civilian casualties from indiscriminate aerial and mortar attacks. Both the Taliban and ANSF increasingly used schools for military purposes; such abuses, along with insecurity throughout the country, deprived many children, particularly girls, of access to education. Hundreds of thousands of Afghans became newly internally displaced, including many returned refugees and migrants.

(...)

The United Nations documented 8,397 civilian casualties as of September 30, approximately the same as the record number set in the first nine months of 2015. The Taliban and other insurgents were responsible for 61 percent, most from IEDs and suicide attacks. Government forces, including unofficial militias, caused 23 percent of civilian casualties.

(...)

Civilian casualties from ANSF operations during ground offensives also increased compared to 2015; most were due to indiscriminate mortar and rocket fire in civilian-populated areas. Aerial strikes—most from attack helicopters—resulted in a 12 percent increase in civilian casualties—the highest since 2011. Most victims were women and children.

(...)

In late 2015 through at least early 2016, the Taliban stepped up their recruitment of child soldiers, particularly in northeastern Afghanistan. While the government criminalized the recruitment of Afghans under 18 years of age, the practice continued, most notably among the Afghan Local Police (ALP), a militia force. Government forces, including the Afghan National Army (ANA), Afghan National Police (ANP), and ALP increasingly occupied or used schools for military purposes in contested areas. The practice was particularly acute in Baghlan and Helmand provinces. The United Nations also reported a significant increase in attacks against schools by both Taliban and groups affiliating themselves with ISIS.

As fighting intensified in northern provinces, Afghan officials reactivated pro-government militias to bolster security. In Faryab, Kunduz, and other provinces, these militia forces were accused of killing and assaulting civilians.

These recent attacks on civilians added to decades of armed conflict and insecurity, which have taken their toll on the population's mental health. Health experts have voiced concern about the high prevalence of mental health conditions among Afghans, and the lack of community-based mental health services for those with psychosocial disabilities."

Heel recent wordt de situatie in Afghanistan zo omschreven door het Federaal Office for Migration and Asylum in Duitsland, Briefing Notes 20 maart 20172:

"Afghanistan

Armed conflicts

Armed conflicts, cleansing campaigns and raids by security forces continue unabated; the same applies to suicide bombings and attacks by rebels in which civilians are being killed or wounded.

According to press reports, the following provinces were affected last week: Nangarhar (eastern Afghanistan), Paktika, Paktia, Ghazni (south-eastern Afghanistan), Helmand, Kandahar, Zabul, Uruzgan (southern Afghanistan), Kunduz, Baghlan (north-eastern Afghanistan), Farah (western Afghanistan), Faryab (northern Afghanistan), Logar and Kabul (central Afghanistan).

Suicide bombings and attacks

On 13 March 2017, a minibus hit a roadside bomb in the 10th police district of the capital Kabul, killing one woman and wounding at least 29 persons who were employees of a telecommunications company. In Nangarhar (eastern Afghanistan) three children were killed when a booby trap exploded. In the 8th police district of Kabul, unknown gunmen shot dead two police officers. In Obe district of Herat province (western Afghanistan), members of the Taliban amputated the hand and foot of a young man who had reportedly committed a robbery. On 16 March 2017, ISIS militants beheaded three tribal elders in Sayyad district of Sar-i-Pul province (in northern Afghanistan). In Samangan (northern Afghanistan), an important Taliban Commander and an explosives expert of the Jundullah militia were arrested. On 17 March 2017, two Afghan troops were killed in a suicide bombing in Khost (south-eastern Afghanistan), wounding at least 29 persons, including civilians. In Nangarhar, one person was killed in a suicide bombing in front of a mosque. Another suicide bombing took place in Surkh Rod district of Nangarhar province. The bombing was targeted against the competent provincial officer responsible for Haj and religious affairs whose brother had been killed in the bombing. On 18 March 2017, gunfire broke out in Faryab (northern Afghanistan) between supporters of Jamiat-e Islami and Junbesh-e Mellie. On 19 March 2017, four police officers were wounded in a suicide bombing in Nesh district (Kandahar province, southern Afghanistan). In Helmand province, an Afghan soldier wounded three US troops in a so-called insider attack. In Farah province (western Afghanistan), three tourists were abducted by the Taliban."

In hun Briefing Notes van 6 maart 20173 (Fédéral Office for Migration and Asylum in Duitsland), vinden we volgende informatie terug:

"Afghanistan

Armed conflicts

Armed conflicts, cleansing campaigns and raids by security forces continue unabated; the same applies to suicide bombings and attacks by rebels in which civilians are being killed or wounded. According to press reports, the following provinces were affected last week: Jawzjan, Faryab, Samangan (northern Afghanistan), Kunduz, Takhar, Baghlan (north-eastern Afghanistan), Uruzgan, Helmand, Zabul (southern Afghanistan), Farah, Badghis (western Afghanistan), Laghman, Nangarhar (eastern Afghanistan), Logar and Kapisa (central Afghanistan).

Suicide bombings and attacks

On 28 February 2017, two tribal elders were murdered in Jalalabad (capital of Nangarhar, eastern Afghanistan). In the Behsud district of Nangarhar province, eight persons including two children were wounded in a bomb blast. In Helmand (southern Afghanistan), a police officer was killed when a booby trap exploded on the Kandahar-Helmand Highway. On 1 March 2017, insurgents attacked several security checkpoints and the home of a police commander in Laghman province (eastern Afghanistan), killing at least three persons and abducting six men. In Kabul, members of the Taliban raided offices of the intelligence service in the 12th district and a police station in the 6th district, killing at least 16 persons and wounding 104, including women and children. According to a report issued on 2 March 2017, the Taliban set up checkpoints in Ghazni province (southeastern Afghanistan, Deh Yak district, Paktia-Ghazni Highway) and are asking travellers to pay customs duties. In Laghman (eastern Afghanistan), attempts made by the Taliban to capture two district centres were foiled. On 4 March 2017, shots were fired at an MP from Helmand in Kandahar. In Farah province (western Afghanistan) at least eight civilians were killed when their vehicle hit a roadside bomb, 22 persons were wounded. "

Zoals hierboven reeds aangehaald rust er op de Belgische staat een onderzoeksplicht om zich ervan te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

In casu moeten we besluiten dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd op basis van alle relevante elementen naar het risico op een schending van artikel 3 EVRM. Er werd helemaal geen onderzoek gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar Afghanistan.

Er werd geen rekening gehouden met alle beschikbare en relevante elementen. Dat ze hiermee helemaal niet aan hun plicht voldaan hebben.

De bestreden beslissing is dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd en daarbij werd de motiveringsverplichting geschonden.

Het huidige verzoek ontvankelijk en gegrond te verklaren."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Terwijl: er dient op gewezen te worden dat de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd en bevat zowel de juridische bepalingen op grond van dewelke de beslissing werd genomen als de feitelijke motivering van de ingeroepen bepalingen. De bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke wets- en reglementaire bepalingen, met name naar artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In de bestreden beslissing wordt eveneens melding gemaakt van het feit dat het CGVS op 24.03.2017 een beslissing van weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden (R.v.V., nr. 5.921, 18.01.2008). Overigens betwist verzoekende partij niet dat het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, noch dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Terwijl: voor wat betreft de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM de verwerende partij opmerkt dat de bestreden beslissing verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar Afghanistan, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Terwijl: verwerende partij dient vast te stellen dat verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient ze aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoekende partij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RVS. nr. 105.233 van 27.03.2002; RVS nr. 105.262 van 28.03.2002, RVS nr. 104.674 van 14.03.2002; RVS nr. 120.961 van 25.06.2003; RVS nr. 123.977 van 08.10.2003). Bovendien kan opgemerkt worden dat uit de beslissing van het CGVS dd. 24.03.2017 blijkt dat verzoekende partij er niet in is geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Ook moet nog worden vastgesteld dat het onderzoek naar artikel 3 EVRM zich niet stelt op het ogenblik van de afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten, doch enkel op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van een dergelijke beslissing. Het is immers slechts op het ogenblik dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een daadwerkelijke verwijdering van de vreemdeling overweegt, dat de kwestie van de eventuele schending van artikel 3 EVRM zich stelt. Dit werd ook bevestigd door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr.89/2015 van 11 juni 2015: "B.5.1. De beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, wordt bij de bestreden bepaling enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan zij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten afhankelijk stelt, namelijk

indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet in overweging neemt of weigert te erkennen en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. In dat stadium dient de minister of zijn gemachtigde niet te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt.

Met betrekking tot die toetsing wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat «het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten» (Parl. St., Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001 en 53-2556/001, p.19).

B.5.2. Door geen onderscheid te maken tussen die twee fases in de procedure, geven de verzoekende partijen aan de bestreden bepaling een draagwijdte die zij niet heeft." (Grondwettelijk Hof, arrest nr.89/2015 van 11 juni 2015, <http://www.const-court.be/>, markerings toegevoegd). Zulks in lijn met de eerdere rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, met name het arrest nr. 141/2006 waarin reeds verduidelijkt werd dat het onderzoek zich stelt bij de verwijdering. Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond."

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In dit geval geeft de bestreden beslissing de juridische grondslag weer, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en wordt ook de feitelijke grondslag verduidelijkt, namelijk dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met een geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij toont ook niet aan dat artikel 3 van het EVRM een formele motiveringsplicht bevat en dat de verwerende partij omtrent deze bepaling diende te motiveren in de bestreden beslissing (zie ook verder).

Uit het verzoekschrift blijkt verder dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak

een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Met een loutere verklaring dat zij in Afghanistan reeds het slachtoffer zou zijn geworden van mishandelingen en folteringen door de Taliban, dat zij bij een terugkeer opnieuw dreigt hiervan het slachtoffer te worden en dat zij het risico loopt op persoonlijke vervolging maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij persoonlijk in Afghanistan dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Voor het overige verwijst zij slechts naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij zij citeert uit verschillende rapporten om te duiden dat de situatie er gevaarlijk is.

Verder gaat zij er aan voorbij dat de in het kader van haar procedure tot het bekomen van internationale bescherming reeds een onderzoek werd gedaan in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, die overeenstemmen met artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt overigens uitdrukkelijk opgemerkt dat "*Op 24 maart 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen*". De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde de verzoekende partij een beschermingsstatus toe te kennen, en ook de Raad oordeelde bij arrest nr. 196 284 van 7 december 2017 – dat dateert van na het nemen van de in casu bestreden beslissing – dat er geen reden was om aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In dit arrest wordt onder meer als volgt gemotiveerd:

"Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij bedrieglijke verklaringen aflegt over haar (recente) herkomst uit het dorp Zerani in het district Qarghayi van de provincie Laghman in Afghanistan, waardoor de Raad in het ongewisse verkeert over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien

van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.”

In haar verzoekschrift toont de verzoekende partij niet aan met welke elementen door de Commissaris-generaal en nadien door de Raad geen rekening zou zijn gehouden bij de beoordeling van het veiligheidsrisico. Evenmin reikt zij elementen aan die aanleiding geven tot herzien van het eerder oordeel van de Raad of toont zij aan dat een nieuw onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. Afgezien van een theoretische uiteenzetting beperkt de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot loutere verklaringen met betrekking tot haar persoonlijke situatie en verwijst voor het overige naar algemene rapporten met betrekking tot de veiligheidstoestand in Afghanistan, terwijl eerder werd geoordeeld dat de Raad in het ongewisse verkeert over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Zij brengt geenszins concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan, terwijl een loutere verklaring of een eenvoudige vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM niet kan volstaan om een inbreuk op deze bepaling aannemelijk te maken.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan waarom de verwerende partij niet zou mogen verwijzen naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om aan de verzoekende partij niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen in het kader van het onderzoek op grond van artikel 3 van het EVRM en waarom uit het feit dat zij dus niet voldoet aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet kan worden besloten dat zij geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Uit het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de criteria van genoemde artikelen van de vreemdelingenwet kan redelijkerwijs worden afgeleid dat zij geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad herhaalt dat de verwerende partij alle haar kenbaar gemaakte elementen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en de situatie van de verzoekende partij betrok in het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM naar aanleiding van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont niet aan met welk element geen rekening zou zijn gehouden. Evenmin toont zij aan dat haar fysieke integriteit wel degelijk in gevaar is ten gevolge van de bestreden beslissing zoals zij voorhoudt in haar verzoekschrift, of dat er sprake zou zijn van concrete gewijzigde omstandigheden die voor haar een reëel risico betekenen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Overigens kan worden opgemerkt dat de bestreden beslissing het bevel inhoudt om België en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, en deze de verzoekende partij allerminst verplicht zich naar Afghanistan te begeven.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 3 van het EVRM wordt gelet op het voorgaande niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU